

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma. 2 1/2 »
 Números atrassats. 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (carré des Call n.º 10), 1 pesseta á conte de 16 números.

LA PATRONA.

Ace Maria Purissima.

Els espanyols qu' encare no hem rene-
gat sa fe des nostros pares y que mos
avanam d' essè catòlics, tenim una PA-
TRONA, y passat demà li feym sa séua
festa.

Fa 25 anys que Pio IX va declará so-
lemnement *dogma de fé* es misteri de
La Concepció Inmaculada.

Ramon Lull y altres sabis de primé
orde ja havian proclamat amb sos es-
crits sa Virginitat de sa Mare de Cristo
Déu; y tot es pòble cristià la confessava
y regonexia.

Ses nacions civilisades han alsat mo-
numents, y de cada dia n' alsan, en com-
memoració d' aquest misteri; y es pintós
espanyols, *Juan de Juanes y Murillo*, ins-
pirats per sa divinitat de sa nostra relli-
gió, dexaren dues òbres mestres: ses
millós *Purissimes* pintades que adornan
es Museos de París y de Madrit. Es mo-
nument modern de més hòn gust que
s' ha alsat dins Roma es el dedicat á la
Inmaculada just en mitx de sa plassa
d' España.

A Palma de Mallorca, també en ten-
niam un de monument, modest y pòch
notat, però molt digne d' una ciutat ca-
tòlica. En temps de Felip II, l' any 1620,
se construhí sa *Porta des Mòll* veyá,
posanthí per clau una hermoseta imatge
de la *Vèrge*, amb dos àngels que la sa-
ludavan *tota pulchra*.

Ses necessitats des temps modern han
tirat en terra ses murades, sense respec-
tà un monument que podia havè romàs
no sols com à memòria à sa PATRONA de
Palma, sino també en obsequi à n' es
mèrit artístich que tenia.

¡No importa! Es mallorquins qu' en-
care no hem renegeat sa fe des nostros
pares y que mos avanam d' essè catò-
lics, volem l' INMACULADA per PATRONA,
y passat demà celebrarem sa festa.

MOSSEN LLUCH.

..... NO PUJA AL CEL.

El Demócrata de dia 2 del corrent
publicá un article titulat: «*En boca cer-
rada.....*» fent es contes à L' IGNORAN-
CIA, y exigintli que prenga part à sa
brega que sobre *canalisació d' aygos* han
armat es diaris palmessans.

Per correspondre à *tan galante y co-
medida* invitació, dirém quatre paraules.

L' IGNORANCIA, que desde es primé
número (21 de Juny d' enguany) va pro-
moure *seriament* s' assunto de canalisa-
ció, esposant s' estat actual de Palma
per s' escasés y mala qualitat de ses ay-
gos qu' hey bevem, diguent y provant
amb fets y datos la veritat no exajerada
sobre aquest assunto, sense que cap pe-
riòdich ni cap articulista se dignàs ferli
la cuantra; L' IGNORANCIA que practicá
ensays y anàlisis y cubicacions per
conte pròpi, insertantlos juntament amb
sos dictàmens de facultatius qu' anome-
nava, sense que cap *gacetillero* se dás
per enterat; L' IGNORANCIA que, dia 4 de
Octubre prop-passat, insertava es derré
article tractant sa questió y esposant un
pla, que fins à l' hora d' ara ningú ha
combatut, mentres s' organisava *sotto
voce* una societat canalisadora, y casi
tots es diaris tayavan rams y paumes, y
texian corones de lloré p' els *iniciados*
flamants d' una idèa y d' un projecte
que fa *vint anys* que cova; L' IGNORANCIA
que veyá un malanat Ajuntament à punt
d' essè ensellat p' es qui se titulavan be-
nefactós des pòble, sense que ningú, de
més conexement y de més autoritat que
nòltros, s' axecàs protestant en nòm des
matex pòble, que jau endormiscat, à
fòrsa de trèurerli sa sanch y de cantarli
vòu-veriròus.....

L' IGNORANCIA feya capadetes, mans
plegades, mirant desde sa cassòla aquest
saynete, ahont feyan papé es diaris, que
parlavan gracies à s' apuntadó.

Però s' Ajuntament, per sòrt ò per
desgracia, desbaratá es negòci de ses
aygos; y han sobrevingut dimisions y
articles y protestes, y misèries que no
les sab es pòble; y quant tothòm se trèu

es carcabòs per dirse lo que no se diuen
ses placers,..... el *Demócrata* mos cita
à judici, *prout placet*, y mos convida à
desembuyá lo que nòltros tenim ben
aclarit.

Si ets arguments de bona lley bastas-
sen per convince à n' ets articulistes de
El Demócrata, nòltros li fariem veure à
s' autoret que mos confessava competents,
que vá calsat per aygo qui pretén que
ses de sa *Fònt de la Vila* son del tot po-
tables.

Nòltros no hem trobat defectuós es
projecte del señó Recio, qual intel·ligèn-
cia respectam; però ja que mos han po-
sat es dit dins sa boca, advertirém que
no hauria estat desacertat que, abans
d' aprovarlo per hò, l' haguéssin vist fa-
cultatius entesos en la matèria, per posá
à cubèrt s' ignorancia, amb aquest ram,
de tots es retgidsós. (a)

Nòltros opinam qu' es documents en
virtut dels quals s' imposava à n' es ve-
sins de Palma un contracte per *cènt anys*,
no eran còsa de discutirse à la sordina
y à pas de bayoneta, per una dotzena de
persones, algunes d' elles tal vòlta un
pòch massa interessades per judicà amb
acèrt lo més convenient p' es pòble. Es
perímetro d' un carré, per desolat que
sia, s' espòsa 15 dies à n' es públich.

Nòltros no *estam en es dever de demos-
trar sa possibilitat econòmica de conduhí
à Ciutat aygos de millós condicions* que
ses de sa *Fònt de la Vila*, y que s' arti-
culista confesa *que existexen no molt
lluny de Palma*.

Nòltros no hem calculat, perque no
som tant llèsts, sa cantidat que per doná
aygo à n' es vesins de Palma, hauria de
invertí una *empresa industrial* que se
cuydás de s' *explotació*; però demunt,
demunt, hem trèt es conte y estam se-
gús que no se necessitan, ni de molt, es
cinch millons citats; y judicam que sa
societat qu' intentava *explotá* sa canali-
sació projectada, valdement no hagués
cobrat un cèntim de s' Ajuntament, en-
cara no hey perdria.

(a) A altres poblacions de menos importan-
cia que Palma, en semblant cas, han somés es
plans y documents à s' informe de sa Direcció
d' Obres públiques, y no s' en han penedit.

Nòltros fèrem oposició à s' Ajuntament amb sos assumtos que creguèrem que no obrava acertadament y en profit des sèus administrats; però avuy per vuy, amb una bona fé més nòble y més faèl que sa qu' amb nòltros ha usat *El Demócrata*, donam s' enhora-bona à n' es retgidós qu' han embarassat s' encanoadada de ses aygos de sa *Fònt de la Vila*, en condicions tan oneroses à n' es Municipi còm ses que s' proposavan.

Nòltros no tenim compromissos, ni anam darrera gangues, ni feym la pala à cap Mecenas; volám molt més amunt qu' ets articulistes fets d' encàrrech, y may hem fet la barca ni mos han dat gina.

Tornarém parlá d' assumto d' aygos en donarmos la gana, perque ningú té dret de fermos obrí sa boca.

Y en quant à lo d' oferirnos ses columnes d' *El Demócrata* perque les honrem donant explicacions,..... gracies,.... mil gracies; mos bastan y mos sobran ses columnetes de L' IGNORANCIA per tractá aquest y altres assumtos de més transcendència. Per altre banda,... entre una part de sa Redacció del *Demócrata* y nòltros, media un abisme insondable. Es imposible entendrermos, nòltros que resollem es problemes socials únicament per mèdi de sa Ciència que regoneix per base sa Fé y sa Caritat, y es qui se fan èco de negres calumnies, y devant sa llum que ls ho espargeix, clucan ets uys, y fugen alsant la veu... però, tant mateix no puja al cèl! (b)

UN TROBADO D' AYGOS.

MESTRE JUAN.

Mestre Juan es un hómo
Bòn pitòt y complacent
Qu' está dispòst à tota hòra
Per rebre ordes de la gent.

Escolta sempre amatent
Lo que qualsevòl li explica,
May replica

A n' es qui li vòl dictá;
Y amb ploma y papé en sa mà
Está, en parlarli d' històries,
En totes ses sèues glòries
Si un li diu:

Mestre Juan, escribiu.

Jò, que no tench altres feynes
Més que comenarine à Déu,
Quant vatx à fé quatre passes
El me prenc per conte méu.

Còm qu' à ell no li sab gréu
Trescá molt, pues no es fexuch,
El m' en duch

A revoltá sa murada,
Mirant la gent, de passada;

(b) No estranin es lectors que empron aquestes frases quant mos dirigim à periodistes que, à un article que titulan *Claridad*, mos diuen que trepitjam con acerados piés sa ciència, sa filosofia y s' història.

Y en veure còsa que m' xòca,
Just li dich:—Aquí mos tòca
Fè es cap viu:

Mestre Juan, escribiu.

Trobam dues grans señores
Amb sis pams de rossegay,
Gran sombrilla amb flocadures,
Guants llargués y bòn ventay.

Qui no les ha vistes may
Creuria si son conteses

O marqueses;
Y s' hómo es un menestral
Que just guaña es trist jornal,
Que li fan passá mil rusques,
Y es fa tróssos per dú busques

A n' es niu:
Mestre Juan, escribiu.

P' es Bastió de Sant Geròni
Un montissionista hey vé
Que de cacauets y xufles
Ses butxaques s' ha omplit bé.

Quant ha gastat tot quant té
Fins à sa darrera maya,
Juga à raya,
En llòch d' aná à estudiá.
Vé que s' ha d' examiná,
Y còm l' hómo ha treballat massa,
Tè per menjá carabassa

Tot s' estiú:
Mestre Juan, escribiu.

Ran de sa Plassa des Tòros
Mos passan just p' es costat
Dos señós y una señora,
Un jove, y s' altre d' edat.

Veuréu qu' ha nòm es casat
Don Cornèli,... y va devant

Amb s' infant,
Estirantli en es cotxet;
Mentres ella de brasset
Va amb so jove un tròs enrera,
Y parlan amb gran quimera,

Y ella riut...
Mestre Juan, escribiu.

Devés la Misericòrdia
Trobam un señó Canons
Que dú pelada sa tròna
Y apedassats es calsons.

Tenia tres possessions,
Y, ha pòch, les cercava vendre
Pues va prendre

A interés un dineral;
Y veuréu qu' es Tribunal
Totes tres les hi ha preses;
Y are el pòbre, en ses veyeses,
Va còp-piu:

Mestre Juan, escribiu.

Un noviy y una novia
Ja trespas desencollats,
Caminant à la avorrida
Còm si estássen ja embafats.

Just fa un més que son casats;
Y axò que quant se casären,
Se jurären

Amor eterno per llarch;
Y ara ell diu qu' es tan amarch
D' una tal sògra essé gènre;
Vol dí que ja es tornat cènre

Aquell caliu:
Mestre Juan, escribiu.

Vat' aquí un quèrn de compares
Que, alegres y amb pòchs doblés,
Fundaran, qualsevòl dia,
Nòu ò deu societats més.

Ells no 'u fan pe' s' interés,
Cal... ¡Si 'u fan per fé felís
El país!

Ells no 'n vòlen trèure raca,
Ni omplirse bé sa butxaca;
¿Qui pensa amb axò, en el dia?
¡Tot es per filantropia!

¿No 'u sentiú?
Mestre Juan, escribiu.

Però, amb glòses y més glòses,
¿Que 'n farém de predicá,
Si veys y joves s' enutjan
En sentirse crítica?

Lluñ de volerse esmená,
La péssima encare diuen
Des qui escriuen;
Y en veure que 'ls hem ferits,
Diuen que som atrevits,
O patim de beneytura,
O bé que de sa censura
Feym abús.

¡Mestre Juan, no escrigueu pús!
MIRANÍUS.

EL DIABLE.

No sé per quins cinch sòus me varen
vení ganes, s' altre vespre, d' escriure
un articlet per L' IGNORANCIA.

Enbambat amb sa ploma en sa mà,
escurava tots es recons d' es méu carabassot, cercant còm m' ho havia de compendre per dú à bòn pòrt sa méua idea, y res m' acudia que valgués ses coues d' un penjat.

Jò que no som molt llarch de corretja, aviat vaig tení ses formigues en es cap d' es tió; y amb una rebellada, tir sa ploma y dich per mi matex:

—¡Còm diables duch anit tant de formatge en es front!

Maldement no lligui molt una còsa amb s' altre, lo cèrt es que anomená el Diable y veure el cèl ubèrt, va essé una matexa còsa.

Me va passá pes cap escriure unes quantes retxes que tenguéssen per títol un nòm d' en Barrufet, y m' he arriscat à presentarlo à n' es públich, confiant en qu' es méu Diable, fent hò s' adagi mallorquí, no será tan farest còm el pintan.

Si vos assustau, d' aquest nomòt, ignorants lectors, señaivos primé tantes vegades còm volgheu, y tapauvos despues sa cara amb ses mans axamplades, còm solen fé ses dónes; y axí, per entre es dits, podreu segui llegint fins à sa darrera paraula.

Parlant en plata y mirantho de prim conte, no key ha rahó per espantarse d' un personatge que cada punt anomenam y desyare duym à dins el còs.

A n' el Diable, còm si fos s' escala de

encortinà de ses nòstres convèrses, per tot l'aficam, y mos trèu d'apuros quant no sabem es mòdo d'acaba una frase que tenim ja comensada.

Si mos entussiasmam ponderant s'astucia ò sa vivesa de qualcú, lo primé que mos vé à sa boca es dirli qu'es el Diable.

Si volem pujá fins à demunt ses fuyes sa fealdat d'una persona, asseguram qu'es més lletja qu'el Diable.

Una còsa mala de comprende es endiablada, axí còm un renòu molt fòrt es endiablát.

El Diable servex de comparaciò no tan sols per tot lo dolent, sino també per tot lo estremat, sia gròs, sia petit, amarg, couent, salat, vey, negre, rabiós y ¡que sé jò que més!

Parlau amb un d'aquests hòmos que se diuen desenganats del mon, perque el mon ja los ha pegat batcollada, demanau dos doblés d'informes de ses dònes, y vos jurarà qu'elles son el Diable.

Tocau es pontet à n'aquestes fadrines veyardes qu'han quedat per ties y ja contan romandre amb sa creu d'ets aubats; anaules à pescá sobre es concèpte que tènén format d'ets hòmos, y vos sortirán còm un piñòl de cirera diguent-vos que tots ells son el Diable.

Preguntau de passada à qualsevòl matrimoni que topeu, carregat d'infants, que tal son es seus fions; y si vos vòl doná sa patent, respondrà que son el Diable.

Y no vos dich res de qualque gènre, que si li demanau informes de sa sògra, es capàs de contestarvos que lo qu'es ella, es el reverent Diable.

Si encare nq estan cansats de cercá qui té òus d'avuy, y vòlen sebre més à pedres menudes s'opiniò general, agafau es primé que passi pes carré, parlau una mica amb ell de sa gent del dia, y vos pòs messions que si'l sabeu manetjá, vos arribará à dí ò que sa gent son escarabats; si es hòmo de bulla, ò que sa gent es el Diable, si es persona formal.

No será, ydò, demaná de golafre, demanarvos que convenguen en que parla del Diable, es ni més ni ménos que parla de nòstros matexos. ¡Si sa pò en volerla veure no es res!

Sempre he pensat qu'el Diable es de més bona boya que no parex à primera vista; y d'axò si vòleu, vos ne puch doná, amichs lectors, una pròva are matex.

¿Qui de vòltros, per més calma que tenga, es capàs de sufri qu'à totes hòres y en qualsevòl ocasiò el dugan per la broca, l'anomenin, l'estamenetjin y el merminulin? Solament sa paciència del Diable es bona per aguantá tantes sodroguetjades.

Just un fetje de hòu còm es séu pòt comportá que reneguem à cada passa d'ell y de sa mare; que li donem sa culpa de ses nòstres debilitats y males

accions, diguent que per tentaciò séua hem pegat, ò robat, ò mòrt; y qu'en tots ets alboròts y bregues el fassem ballá de capoll.

Y apesà de veurerse cada punt amb aquests rots, s'escaufa à ca-séua amb tanta tranquilidat còm si li tirassen papes de Menorca.

Si jò fos pintó, en llòch de representá el Diable amb dues bànes, el figuraria amb dos aygovessos à s'esquena.

Bé los hi necessita per pará sa calabruxada de lletjures que l'hi tiran demunt; y no estarà fòra de dupte qu'haja de dú bànes, fins es dia que surti un curro provant que les hi ha posades.

No es tampòch el Diable un perdut de pòch més ò ménos, sino al contrari, per fòrsa ha d'está molt acomodat y ha d'essé més rich qu'en Canut.

Y sino, mirau sa partida de banchs y sociadats de crèdit, de negòcis, hasiendes y fortunes que s'en ha duyt y s'en dá à cada passa. ¡Oh, y ses que vá à mà de dursen!

Per aquí m'esplich jò còm n'hi ha tants que no donarian una pausa à Déu, y s'entregan en còs y ànima à n'el Diable.

Han averiguat que si ell los adopta per fiys, heu serán de pare rich, y duran sa llegendia més gròssa.

Antes, ets hòmos més destres, s'aferavan à ses anelles de la Sala ò procuravan tení amichs en Cort; are, desde qu'han descubèrt que per la Sala hey corren rates y qu'ets amichs treuen sa carn de s'òlla, preferexen fé presents y dona esca à n'el Diable.

He sentit assegurá moltes vegades, y es un ditxo mallorquí, qu'el Diable es pare de pòbres.

Desde que tench per còsa certa qu'ell es rich, estich convensut de que no consent qu'es pòbres y ell sian de sa mateixa familia. Seria incomprendible y vergonós qu'el Diable mos resultas més compassiu y més bòn hòmo que la major part de capitalistes, que tendrian per una afronta, no vuy dí essé pares, sinó tan sols parents ò coneguts d'es qui no tènén res.

Sempre que'm top, y es cada instant, amb hòmos y dònes de sa pell del Diable, pens sense volè en qu'ell per fòrsa ha d'essé molt després, quant consent que li estisoretjin sa pell per treurerne aquestes tayadures.

Molts n'hi hauria que per còses que valen més, no's dexarian tayá un pam de capa.

Apesà de ses séues belles qualidats y de poderse passetjá cara alta per tot arreu, es tant modest el Diable, que sempre viatja p'el mon de rigorós incògnit.

Mirau si té pòques pretensions, que encara (que jò sapiga,) no s'ha passat p'es cap essé Diputat. Y axò que li bastaria per sortirhi, ferse votá per la mitat d'ets electors que té pe'sa gaña.

UN D'ARTÀ.

XEREMIADES.

Diuen qu'à Pollensa s'ha ubèrt un Institut libre, ahont s'ha de enseñá de tot à n'ets alumnos; de tot fins à un cert punt; perque, la veritat, mos engañaria ferm qu'hey enseñassen Doctrina Cristiana.

Axò d'enseñar al qui no sab, altre temps era un'òbra de Misericòrdia; avuy en dia n'hi tants qu'enseñan, y s'enseñan tantes còses, y surten enseñats de tal manera, qu'es còsa de señar-se cada pich que's parla d'enseñansa.

Per ara no volem dí res, ni en bé ni en mal, sobre aquell nòu establiment; no més recordarém à n'es pòble pollensí una sentència que la degué dictá qualque ignorant: «No vulguis sebre més de lo qu'es necessari sebre» y sapigues que sa verdadera sabiduria procedeix de Déu, que, essent es primé obscurantista, va creá sa llum. Y no dirém res pús, perque amb axò tot sol ja basta y sobra perque mos digan nòs.

D'una altra carta qu'hem rebuda de Porreras, espigolam lo siguent:

«Fassa favor de fé una visita à n'el señó Administradò de Corréus, y li diga en nòm des porrerenchs que veja si sabrá còm dimòntres succeyex que totes ò casi totes ses administracions y carteries de sa nòstra linea retrassan tant y tant ses cartes y periòdichs. Me crega: es un escándol.»

«Diumenge dematí se rebé una carta tirada es dia 26 de Novembre à s'Administració principal de Palma, à les dotze d'es mitx dia. Es matex diumenge, se rebèren tres cartes tirades à s'Administració de Manacor es dijòus 27 des matex mes.»

«La major part des dies, rebem es periòdichs atrassats, ò no arriban de cap casta: de mòdo que, seguint d'aquesta manera, devés Nadal ò per cap d'any repicarém p'es casament del Rey.»

Lo que traslado à V. S., señó Administradò de Corréus, para su conocimiento y efectos consiguientes.

Aquella gent li agraphiria que, maldeament vosté no'n tenga sa culpa, malavetjás à posarhi remey.

Valldemossa, es pòble que va veure nexe Sor Tomasa, es pòble que respira poesia, es pòble favorit p'es señoriu mallorquí y forasté, etc., etc., es es pòble qu'avuy en dia se demòstra més incivilisat, més antipàtich y es que fá més mala oló.

Y qui no heu creu, qu'hey vaja, y que se passetx per dins la vila, y sentirá, en llòch de s'aroma d'aquell ayre embalsamat que cantan es poetes, s'aroma que despedexen moltes pòrtes de ses cases de vesins honrats, pues, (sia dit amb

tota confiança) es valldemosins capsverjos han introduhida sa costum de perfumá es portals, à la malhora d'en sa nit, untantlos de... no 'u vulgauen sebre.

Si axò no es una pròva de civilisació y de que s'autoritat local govèrna es pòble, ¡que 'm tiren d'una passa!

* *

El señor avi d'un dèu d'espasa, *vulgo* un municipal ciutadà, s'altre dia va agafà un atlòt d'aquests que van allòure p'es carré, fent més mal que s'oruga. Dit funcionari, per durlossen més assegurat, cridà ajuda y va fermà es *delinquent* amb ses mans derrera.

¿Y voldriau creure, que, es temps de encendre un xigarret y enrahonà dues paraules, s'atlòt fermat y tot li va descomparexe?

Gosariam messions que si hagués estat un endiòt, desfermat y tot, no li hauria escapat.

Vaja: tenim un floret de municipals, que sols es veurelos s'estampa, impòsa. ¡No hey ha que teme! Si aquell atlòt fugí,.... devia teni fullet. Y axò, ben mirat, no té res d'estrany: lo raro seria qu'es municipal hagués fuyt à s'atlòt.

* *

El Mosquito es mòrt.

Bon repòs y bon remey, y ¡molts anys de ventatge!

COVERBOS.

Un fusté que patia ferm de mal d'uys, conversava amb so seu veynat sabateró, y s'esclamava desconsolat:

—¿Qu'hauria de fé, Déu méu, per curarme de tot aquests uys? Ja estich apurat, que no sé per hont prende.

—Mira, Juan, (li deya es sabateró), jò aquest hivern passat tenia un caxal malehit que no 'm dexava viure; y desque el me vatx fé trèure, no m'ha tornat fé mal. Creume, Juan, jò en llòch t'eu, no voldria sufri pús.

* *

Un amo pagés envià es seu fíy à estudià à Ciutat, y à s'hòra de partí, li digué:

—Vés, fíy méu, sies bòn atlòt, y estoria lo que pugues, perque amb aquest no plòure, es dobberets s'han fets avall. Gasta pòch, y menja de lo més barato.

S'atlòt partí. Còm va essè à Ciutat, no s'aturava de pensà:

—¿De que li pegaré? Mon pare m'ha dit que menjás de lo més barato...

De cop, s'axeca, se pòsa es jaquet y es capell, s'en va à Plassa, y comensa à demanà:

—¿Que val un pòrch?

—Foy! un pòrch regulá sempre val coranta ò cincuenta duros.

—¿Y un bòu?

—Un bòu en val més de setanta.

—¿Y un xòt?

—Sempre en val cinch ò sis.

—¿Y una gallina?

—Te costará un duro ò més.

—¿Y una perdiu?

—Una perdiu, la tendrás per quatre ò cinch reals.

Còm s'atlòt va senti quatre ò cinch reals, esclamá satisfet:

—¡Ja sé are lo que vol mon pare: que jò menjí perdius! Ben fet: per partinèua, no hey ha res que dí.

* *

Deya un pare à n'es seu fíy, per ferli fugi sa sòn y sa vèssa es dematin:

—Un que s'axecava dematí; va trobà una bossa plena de dobbés.

Y responia s'atlòt, girantse de s'altre costat:

—Més dematiné devia essè aquell qui l'havía perduda.

* *

Un alaroné s'en vengué à Ciutat per anà à n'es tòros. Quant comprava s'entrada, li digueren que de sol, valia una pesseta manco que de s'ombra.

—Idò, dassaula de sol, (digué ell).

Paga y s'en entra. Justament aquell dia estava ennigulat. Còm ell va veure la feta, torna sortí defòra, y s'en va à n'es despatx de billets:

—Jau, jau, tornaume una pesseta, y venga s'entrada qu'he demanat, que ja he dit que jò no anava d'ombra. En que sia pagés, no m'enganan à mí.

Y d'aquesta no 'l pogueren trèure. Forsat volia sa pesseta. Per caparruts, no hey ha còm ets alaronés.

* *

Un curt de vista y un sord molt mentidés se passetjavan pe'sa murada; y deya es papuys:

—¿Y are no veus aquella formiga, es cap d'amunt de Galatzó?

—No, (responia es sord), no la vetx; però... ¡còm què senta ses potades!

* *

Deya una mestressa à n'es seu hòmo:

—¿Que t'estimas més per berená, Pere Juan, unes sopetes ò una truya?

—Mira, Rosa, (responia ell), may m'ha agradat fé parts y quarts, ni ofendre ningú: fém unes sopes amb òus.

* *

A un hòmo de bé s'hi acostá un desconegut, y li va dí:

—Feysme el favó de dexarme un duro.

—Germanet, (li va respondre), jò no vos conech, ni sé qui sou.

—Idò justament per axò vos ho deman: perque de tots es qui ja 'm coneixen, no ni ha cap que 'm vulga fé es favó.

* *

Un lladre poñia amb una clau falsa à una pòrta per entrà à robá. L'amo de la casa s'en va teme, tregué es cap pe'sa finestra, y li va dí:

—¡Huey, tú, no frisses, que just are mos colgam. Torna d'aquí una estona, y ja mos trobarás adormits.

* *

A un jayet alegre li demanavan còm heu havia fet per arribá à més de noranta anys. Y responia:

—May he estat dret, mentres haja pogut sèure: me vatx casá molt tart, vatx romandre viudo prest, y no m'he tornat casá pús. ¡Vat'ho aquí tot!

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es capors d'Algé mos dién cabres y bous ben sociats.

ENDEVINAYES.—1. Qualsevol cego.

2. Ombra.

3. Quant està ubèrta.

4. (Qui no la sab, n'es un trós.)

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Un qu'hey eu pòch,—Figa,—Un Xato.

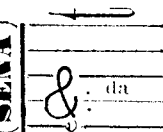
—Ney-ney y Coniet de guita.

Quatre:—Tres Benefits y Un Inquero ignorant.

Y tres no més:—Cosí'n Gamba.

GEROGLIFICH.

DIA DAI

SENA S 1 ort.

UN JAY.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un berganti à unes coranthòres?
2. ¿Y un militar bravetjadó à un bolsista de ses Copines?
3. ¿Y un sabí de per riure à un pescadó mòrt?
4. ¿Y un batxillé de Montission à un marqués?

ENDEVINAYES.

1.

Tench una esquena,
Tench quatre cames,
Y quant me cualcan,
Estich parada.

2.

Lo negre heu fan torná blanch,
Lo blanch fan torná vermey;
Lo qu'es plé heu fan torná buyt,
Lo buyt heu fan torná ple.

P.

(Ses solucions, dissapte qui vé, si som vus.)

6 DECEMBRE DE 1879.

Estampa den Perc J. Gelabert.